

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **N. H. H.**, zast. Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem S. K. Neumanna 2052, Varnsdorf, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2020, čj. OAM-666-20/PP-2020, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 4. 9. 2020, čj. 59 A 65/2020-34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku **6 800 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Marka Eichlera, advokáta.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 28. 5. 2020 žalovaný podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítl žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR a dle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců mu k vycestování z území ČR stanovil lhůtu 35 dnů od právní moci rozhodnutí. V závěru rozhodnutí žalovaný poučil žalobce o nemožnosti podat proti napadenému rozhodnutí odvolání a o právu podat žalobu k soudu.

[2] Žalobce proto podal proti rozhodnutí žalobu. Krajský soud tuto žalobu odmítl podle § 46 odst. 5 s. ř. s. a věc postoupil k vyřízení odvolání Komisi pro rozhodování ve

věcech pobytu cizinců. Soud totiž s odkazem na judikaturu dovodil, že v řešené věci není odvolání proti napadenému rozhodnutí vyloučeno.

[3] Proti usnesení krajského soudu podal žalovaný (stěžovatel) kasační stížnost. Stěžovatel zdůrazňuje, že i když zákon o pobytu cizinců výslovně nevylučuje odvolání proti rozhodnutím týkajícím se nevydání, neprodloužení nebo zrušení platnosti pobytových oprávnění, neznamená to, že není vyloučeno fakticky. Stanoví-li zákon o pobytu cizinců, že tato rozhodnutí nabývají právní moci oznámením, znamená to, že je nelze napadnout řádným oprávněným prostředkem - odvoláním (formální aspekt právní moci). Tato rozhodnutí jsou tedy po oznámení závazná a nezměnitelná (materiální aspekt právní moci). Pokud by bylo připuštěno odvolání proti pravomocnému rozhodnutí, nemohlo by se jednat o řádný oprávněný prostředek. Výklad přijatý krajským soudem by vedl k tomu, že cizinec by musel vždy opustit území státu, neboť odvolání by nemělo odkladný účinek, ani by mu jej nebylo možné přiznat. Stěžovatel připomněl, že cílem nové právní úpravy nebylo připravit cizince o možnost pobývat na našem území v době přezkumu takového rozhodnutí, nýbrž jen urychlit celý proces. Poukázal také na rozpornou judikaturu krajských soudů v této otázce.

[4] Žalobce polemizuje s jednotlivými argumenty kasační stížnosti, považuje ji za nedůvodnou, proto ji navrhuje zamítnout.

[5] NSS nejprve zvážil přípustnost kasační stížnosti. V této věci se totiž jedná o kasační stížnost žalovaného orgánu (stěžovatele) proti usnesení krajského soudu, jímž byla odmítnuta žaloba proti rozhodnutí správního orgánu. S ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 3. 2020, čj. 9 Afs 271/2018-52, č. 4024/2020 Sb. NSS, bod 44, platí, že „*pro posouzení oprávněnosti stěžovatele podat kasační stížnost není podstatné, jakého výsledku řízení před krajským soudem se dovolává (pokud vůbec), ale jaký výsledek je pro něj objektivně nejprůzračnější*“. Stěžovatel se snaží dosáhnout takového výsledku, že krajský soud neměl postoupit věc k vyřízení komisi, ale měl žalobu odmítnout, případně zamítnout. V tomto smyslu je kasační stížnost přípustná, podaná oprávněnou osobou, neboť stěžovatel tvrdí myslitelně příznivější výsledek, než je výsledek podle rozhodnutí krajského soudu.

[6] Kasační stížnost je proto sice přípustná, není však důvodná.

[7] V nyní souzené věci je spor o výklad zákona o pobytu cizinců, ve znění zákona č. 176/2019 Sb., konkrétně § 168 odst. 3 tohoto zákona, který stanoví, že rozhodnutí ministerstva vydaná z důvodů v něm taxativně vyjmenovaných nabývají právní moci oznámením. V taxativním výčtu je zahrnuto také ustanovení § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, aplikované na případ žalobce. Stěžovatel má za to, že pravidlo obsažené v novelizovaném § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vylučuje možnost podat odvolání proti rozhodnutím vydaným z důvodů v něm taxativně uvedených. Krajský soud naopak dospěl k závěru, že pravidlo vylučující odvolání z tohoto ustanovení dovodit nelze.

[8] Zákon o pobytu cizinců v § 170b odst. 1 upravuje, že proti rozhodnutí ministerstva lze podat odvolání ke komisi. NSS souhlasí se závěry krajského soudu, že tuto možnost nevyloučilo ani novelizované znění § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Identickou právní otázkou se NSS zabýval v rozsudku ze dne 20. 8. 2020, čj. 6 Azs 192/2020-22, bod

pokračování

14, v němž uvedl, že „ze samotného textu novelizovaného § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze vyloučení odvolání dovodit. Úvahy vycházející z právní teorie, že rozhodnutí v právní moci nelze napadat řádným opravným prostředkem (formální aspekt právní moci), na které stěžovatel poukazuje v kasační stížnosti, jsou sice obecně platné, avšak nemohou překonat situaci nastolenou zvláštní právní úpravou, k níž došlo neuváženým zásahem zákonodárce do zákona o pobytu cizinců a která s ohledem na znění § 170b odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve svých důsledcích znamená připuštění odvolání i proti těmto pravomocným rozhodnutím. Úvahám stěžovatele, že novela sice nevyloučila právo na odvolání výslovně, ale fakticky ano, nelze přitakat, neboť právo na odvolání opírající se o výslovné znění § 170b odst. 1 zákona o pobytu cizinců nemůže být popřeno textem § 168 odst. 3 zákona, jehož znění o odvolání vůbec nepojednává“.

[9] NSS vyloučil, že by v uvedeném případě existoval prostor pro dotváření práva výkladem v důsledku existence mezery v právu, poukázal na subsidiaritu správního soudnictví a upozornil, že v případech, kdy zákonodárce zamýšlel vyloučit odvolání, učinil tak na řadě míst výslovně užitou formulací „odvolání není proti tomuto rozhodnutí přípustné“. V podrobnostech NSS odkazuje na odůvodnění cit. rozsudku 6 Azs 192/2020, od jehož závěrů (následovaných např. v rozsudcích ze dne 2. 9. 2020, čj. 6 Azs 140/2020-27, ze dne 3. 9. 2020, čj. 2 Azs 206/2020-15, ze dne 25. 9. 2020, čj. 8 Azs 84/2020-43, ze dne 1. 10. 2020, čj. 8 Azs 78/2020-29, nebo ze dne 21. 10. 2020, čj. 6 Azs 280/2020-23) nemá důvod se odchýlit ani v nyní projednávané věci.

[10] Jak dále uvedl NSS v rozsudku 6 Azs 192/2020, bod 20, tyto závěry „činí při vědomí toho, že v důsledku nedostatečně promyšleného zásahu zákonodárce do textu zákona o pobytu cizinců dochází k velmi specifické situaci, kdy rozhodnutí Ministerstva vnitra (stěžovatele) v první instanci nabývá právní moci oznámením rozhodnutí účastníku řízení, avšak zároveň je připuštěno odvolání, přičemž právní moc rozhodnutí nemá žádný vliv na procesní průběh odvolacího řízení, ani na procesní pravidla, jimiž se řídí. Speciální právní úpravou je tak popřeno formální aspekt právní moci, neboť rozhodnutí není konečné a lze jej později změnit v odvolacím řízení“.

[11] Krajský soud dospěl ke správnému právnímu závěru, že proti žalobou napadenému rozhodnutí je odvolání přípustné, a tedy správně žalobu odmítl a věc postoupil komisi k vyřízení odvolání.

[12] NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[13] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch.

[14] Žalobce byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Náklady v řízení o kasační stížnosti spočívají v odměně advokáta za dva úkony právní služby, a to převzetí věci a vyjádření ke kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní

tarif)], tj. v této věci $2 \times 3\,100$ Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], plus paušální částka ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 2×300 Kč. Odměna tedy celkem činí 6 800 Kč. Tyto náklady řízení je stěžovatel povinen zaplatit ve stanovené lhůtě.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2020

Zdeněk Kühn
předseda senátu